20/05/2020

“Δύο μήνες αποχής από το Κοινό Ποτήριο”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

“Δύο μήνες αποχής από το Κοινό Ποτήριο. Δύο μήνες, δηλαδή, στέρησης της παρουσίας του Χριστού στη ζωή μας. Τώρα, που ο κουρνιαχτός κατακάθεται και η θλίψη χάνει τα δικαιολογημένα ερείσματά της, ένας λογισμός ελπίδας ανέτειλε μέσα μου” αναφέρει ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης, κ. Πρόδρομος.

“Συχνά τρέχουμε σε βίους αγίων, στους υψιπετής ασκητές για να λάβουμε παρηγοριά αντικρίζοντας τα παράδοξα. Εκεί που τα αγιασμένα πρόσωπα αυτά απολαμβάνουν συνεχώς τον έρωτα του Θεού, ως παρουσία πυρπολούσα σύμπασα της ύπαρξή τους, εκεί είναι που γεύονται το στυφό και συνάμα σωτήριο δώρο της θεοεγκατάλειψης. Μια στιγμή συντριβής κατά την οποία, δίχως αιτία, ο Θεός χάνεται από τη ζωή του μανιακού εραστή Του για να τον κάνει να αισθανθεί εκ νέου το κοινωνικό φαινόμενο της αμαρτίας. Για να του δώσει και πάλι την αίσθηση

της επίπονης ζωής του κόσμου που ζει μακριά από τη Θέα του Θεού, αναγκάζοντάς τον τοιουτοτρόπως να προσεύχεται δίπλα για όλους, για τον κάθε αδελφό που στην πραγματικότητα είναι ένα μ’ αυτόν.

“Ίσως και για εμάς, του αδύναμους και βολεμένους, που συνηθίσαμε το φρικτό μυστήριο της Θείας Κοινωνίας θεωρώντας το ρουτίνα, ο Θεός αποτραβήχτηκε, για να μας διδάξει το αυτονόητο. Ότι όλοι είμαστε ένα. Για να νιώσουμε την αποστέρηση της παρουσίας του, όπως τόσοι και τόσοι αδελφοί που δεν άγγιξε τα αυτιά και προ πάντων την καρδιά τους το φαιδρό της Αναστάσεως μήνυμα. Για να μας κάνει να προσπαθήσουμε δίπλα, ο καθένας από το μετερίζι του να χωρέσουμε όλοι στο Ποτήριο, βυθιζόμενοι στη Ζωή.

“Ίσως προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου για την ευλογία αυτή, χτυπώντας τον νου στο αμόνι του καλού λογισμού. Ίσως προσπαθώ σαν άλλος Νίκος Γκάτσος να ομολογήσω: “μες την ερημιά του κόσμου ένα χέρι γράφει εντός μου, κάπου υπάρχει Θεός”. Ίσως…”.

Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης

2 ώρ. ·

Τα εντός μου γράμματα.

Δύο μήνες αποχής από το Κοινό Ποτήριο. Δύο μήνες, δηλαδή, στέρησης της παρουσίας του Χριστού στη ζωή μας. Τώρα που ο κουρνιαχτός κατακάθεται και η θλίψη χάνει τα δικαιολογημένα ερείσματά της, ένας λογισμός ελπίδας ανέτειλε μέσα μου.
Συχνά τρέχουμε σε βίους αγίων, στους υψιπετής ασκητές για να λάβουμε παρηγοριά αντικρίζοντας τα παράδοξα. Εκεί που τα αγιασμένα πρόσωπα αυτά απολαμβάνουν συνεχώς τον έρωτα του Θεού, ως παρουσία πυρπολούσα σύμπασα της ύπαρξή τους, εκεί είναι που γεύονται το στυφό και συνάμα σωτήριο δώρο της θεοεγκατάλειψης. Μια στιγμή συντριβής κατά την οποία, δίχως αιτία, ο Θεός χάνεται από τη ζωή του μανιακού εραστή Του για να τον κάνει να αισθανθεί εκ νέου το κοινωνικό φαινόμενο της αμαρτίας. Για να του δώσει και πάλι την αίσθηση της επίπονης ζωής του κόσμου που ζει μακριά από τη Θέα του Θεού, αναγκάζοντάς τον τοιουτοτρόπως να προσεύχεται δίπλα για όλους, για τον κάθε αδελφό που στην πραγματικότητα είναι ένα μ' αυτόν.
Ίσως και για εμάς, του αδύναμους και βολεμένος, που συνηθίσαμε το φρικτό μυστήριο της Θείας Κοινωνίας θεωρώντας το ρουτίνα, ο Θεός αποτραβήχτηκε, για να μας διδάξει το αυτονόητο. Ότι όλοι είμαστε ένα. Για να νιώσουμε την αποστέρηση της παρουσίας του όπως τόσοι και τόσοι αδελφοί που δεν άγγιξε τα αυτιά και προ πάντων την καρδιά τους το φαιδρό της Αναστάσεως μήνυμα. Για να μας κάνει να προσπαθήσουμε δίπλα, ο καθένας από το μετερίζι του να χωρέσουμε όλοι στο Ποτήριο, βυθιζόμενοι στη Ζωή.
Ίσως προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου για την ευλογία αυτή, χτυπώντας τον νου στο αμόνι του καλού λογισμού. Ίσως προσπαθώ σαν άλλος Νίκος Γκάτσος να ομολογήσω: "μες την ερημιά του κόσμου ένα χέρι γράφει εντός μου, κάπου υπάρχει Θεός". Ίσως...